

Sygnatura akt II 1 Co 2213/20

POSTANOWIENIE

Dnia 9 listopada 2020 roku

Sąd Rejonowy dla Łodzi - Widzewa w Łodzi, II Wydział Cywilny – Sekcja Egzekucyjna w składzie:

Przewodniczący Sędzia Anna Braczkowska

po rozpoznaniu w dniu 9 listopada 2020 roku w Łodzi

na posiedzeniu niejawnym

sprawy egzekucyjnej z wniosku wierzyciela (...) z **siedzibą 2 B. w Szwajcarii**

prowadzonej przez Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym dla Łodzi – Widzewa w Ł. P. P. w sprawie o sygnaturze akt Km 52588/12

przeciwko **H. Ł.**

o świadczenie pieniężne

na skutek skargi pełnomocnika dłużniczki na czynność komornika sądowego

w przedmiocie skargi pełnomocnika dłużniczki na postanowienie referendarza sądowego z dnia 9 września 2020 roku w przedmiocie oddalenia skargi na czynność komornika sądowego

postanowił:

1. utrzymać w mocy zaskarżone postanowienie referendarza sądowego w całości;
2. na podstawie art. 759 § 2 k.p.c. polecić Komornikowi Sądowemu przy Sądzie Rejonowym dla Łodzi – Widzewa w Łodzi P. P. załączenie do akt sprawy egzekucyjnej Km 52588/12 wszelkich powstałych i złożonych w tej sprawie dokumentów, w tym w szczególności pisma pełnomocnika dłużniczki z dnia 5 marca 2020 roku.

Sygn. akt II 1 Co 2213/20

UZASADNIENIE

do postanowienia z dnia 9 listopada 2020 roku

W dniu 9 września 2020 roku referendarz sądowy w Sądzie Rejonowym dla Łodzi – Widzewa w Łodzi E. G. oddaliła skargę pełnomocnika dłużniczki na czynność Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym dla Łodzi – Widzewa w Łodzi P. P. w przedmiocie obciążenia dłużniczki kosztami postępowania egzekucyjnego w sprawie Km 52588/12. W uzasadnieniu zaskarżonego postanowienia referendarz sądowy wskazała, iż w sprawie nie została wykazana przez pełnomocnika skarżącej niecelowość wszczęcia egzekucji, a jedynie ta okoliczność mogłaby doprowadzić do zmiany ogólnej zasady rządzącej zasadami orzekania o kosztach egzekucji, które co do zasady obciążają dłużniczkę (postanowienie wydane w dniu 9 września 2020 roku – k. 53-55).

W dniu 28 września 2020 roku (data nadania w UP) w ustawowym terminie, skargę na powyższe orzeczenie referendarza sądowego wniosła dłużniczka, reprezentowana przez pełnomocnika profesjonalnego w osobie adwokata. Postanowienie referendarza sądowego zostało przez niego zaskarżone w całości. Zaskarżonemu orzeczeniu referendarza sądowego dłużniczka zarzuciła:

- naruszenie przepisu art. 770 k.p.c. w związku z art. 13 § 2 k.p.c. w związku z art. 98 § 1 i § 2 k.p.c. poprzez błędne nieobciążenie wierzyciela kosztami egzekucji, nie przyznanie zwrotu wyegzekwowanych kwot i nie przyznanie dłużnicze od wierzyciela zwrotu kosztów egzekucji poprzez błędne uznanie, że egzekucja prowadzona na podstawie błędnego tytułu wykonawczego, który utracił moc - była celowa,

- naruszenie art. 13 § 2 k.p.c. w związku z art. 233 § 1 k.p.c. poprzez dowolną ocenę dowodów i pominięcie twierdzeń dłużnika, a w rezultacie nierozpoznanie wniosków dłużnika złożonych w toku egzekucji;

- art. 759 § 2 k.p.c. poprzez brak dokonania przez referendarza sądowego kontroli poprawności działań komornika sądowego, w szczególności poprzez brak wezwania komornika sądowego do złożenia wyjaśnień w przedmiocie przyczyn niedołączenia do akt sprawy Km 52588/12 pisma pełnomocnika dłużnika z dnia 5 marca 2020 roku. W rezultacie pełnomocnik dłużniczki wniósł o:

- zmianę zaskarżonego postanowienia w zakresie jego punktu 2 poprzez obciążenie kosztami postępowania egzekucyjnego wierzyciela w całości,

- uchylenie w całości punktów 4, 7 i 8 zaskarżonego postanowienia komornika sądowego,

- nakazanie wierzycielowi zwrotu na rzecz dłużniczki kwot pobranych tytułem kosztów egzekucji;

- ustalenie, że koszty celowe do niezbędnego prowadzenia egzekucji oprócz kosztów ustalonych przez komornika sądowego składają się również poniesione przez dłużnika – koszty zastępstwa prawnego w egzekucji;

- obciążenie wierzyciela w całości kosztami postępowania egzekucyjnego w sprawie Km 52588/12,

- nakazanie wierzycielowi zwrotu na rzecz dłużnika wyegzekwowanych i przekazanych mu kwot w wyniku przeprowadzenia postępowania egzekucyjnego w sprawie Km 52588/12.

Finalnie pełnomocnik dłużniczki wniósł również o zasądzenie od wierzyciela na rzecz dłużnika kosztów postępowania wywołanego złożeniem skargi na czynność komornika sądowego oraz kosztów postępowanie wywołanego złożeniem skargi na orzeczenie referendarza sądowego (skarga k. 61-64).

Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

Rozpoznając skargę na postanowienie referendarza sądowego Sąd Rejonowy działa jako Sąd drugiej instancji orzekając jedynie w zakresie objętym środkiem zaskarżenia.

Na wstępie jednak rozważań merytorycznych wskazać należy pełnomocnikowi skarżącej, że Sąd może orzekać jedynie w zakresie w jakim orzeczenie wydane przez referendarza sądowego zawiera dane (jakieś) rozstrzygnięcie. W razie jego braku, jakiegokolwiek merytoryczne rozważania w tym zakresie nie są dopuszczane. Brak w treści orzeczenia referendarza sądowego rozstrzygnięcia w zakresie zastosowania środków nadzoru judykacyjnego wyklucza choćby z tego powodu możliwość rozważania zasadności takiego rozstrzygnięcia przez Sąd Rejonowy. Co więcej jednak, na rozstrzygnięcie wydane przez Sąd (referendarza sądowego) w wyniku zastosowania czynności nadzoru judykacyjnego – środki zaskarżenia nie przysługują. Pełnomocnik dłużniczki miał możliwości złożenia w tym zakresie odrębnego wniosku do Sądu Rejonowego, przy którym działa komornik sądowy.

Sąd zdecydował się na wydanie w tym zakresie zarządzeń nadzorczych, jednak jego rozstrzygnięcie w tym zakresie jako niepodlegające zaskarżeniu nie podlega również uzasadnieniu.

Skarga na orzeczenie referendarza sądowego okazała się nie być trafną, a podniesione w niej zarzuty Sąd uznał za niezasadne.

W pierwszej kolejności jednak wskazać również należy, że część jej zarzutów (wniosków) Sąd Rejonowy na wstępie swoich rozważań pominął - jako niedopuszczalnych. Taki charakter należało przyznać z pewnością żądaniu pełnomocnika dłużniczki co do zwrotu na jej rzecz od wierzyciela wszelkich kwot wyegzekwowanych w toku egzekucji. Sąd Egzekucyjny nie jest Sądem rozpoznawczym i na gruncie skargi na czynność komornika sądowego taka kompetencja tutefoisemu Sądowi nie przysługuje. W tym zakresie niezbędnym będzie skierowanie sprawy na drogę odrębnego postępowania - o zapłatę. Ponadto taki sam charakter należy przyznać żądaniu pełnomocnika dłużniczki co do nakazania wierzycielowi zwrotu na jej rzecz kwot pobranych tytułem kosztów egzekucyjnych, gdyż taka możliwość nie istnieje z powyżej opisanych względów. A w tym przypadku należy dodatkowo jeszcze skazać, że złożenie takiego żądania wynika zapewne z niezrozumienia przez pełnomocnika dłużniczki zasad rządzących postępowaniem egzekucyjnym, gdyż jego koszty nie są pobierane przez wierzyciela a przez komornika sądowego.

Skarga pełnomocnika dłużniczki w pozostałym zakresie nie okazała się zasadną wobec braku wykazania przez pełnomocnika dłużnika niecelowości wszczęcia egzekucji, która to przesłanka może być oceniana jedynie na datę wszczęcia postępowania egzekucyjnego, nie zaś post factum.

Przedstawiony przez referendarza sądowego stan faktyczny sprawy nie wymaga powtórzenia i ustalenia te Sąd Rejonowy przyjmuje za własne.

W żadnej mierze ani w żadnym piśmie procesowym pełnomocnik skarżącej nie wykazał ani nie wskazał co było faktycznie przyczyną wydania przez Sąd Rejonowy Lublin Zachód w Lublinie dwóch postanowień z dnia 28 lutego 2020 roku w przedmiocie uchylecia postanowienia w przedmiocie nadania nakazowi zapłaty klauzuli wykonalności, przywrócenia terminu do złożenia sprzeciwu od nakazu zapłaty i uznania, że nakaz zapłaty utracił moc. Wręcz przeciwnie - z dokumentów tych wynika, że nakaz zapłaty został pozwanej (skarżącej obecnie dłużniczce) doręczony w dniu 4 stycznia 2011 roku.

W ocenie Sądu, w przedmiotowej sprawie brak jest możliwości zarzucenia wierzycielowi, że mógł i powinien posiadać wiedzę o jakichś okolicznościach (Sądowi one nie są znane), które spowodowały wydanie w/w postanowień. Brak jest możliwości przyjęcia, w stanie faktyczny ustalonym w przedmiotowej sprawie, że przesłanki do przywrócenia skarżącej terminu do złożenia sprzeciwu od nakazu zapłaty leżały po stronie wierzyciela (powoda w sprawie rozpoznawczej), tym bardziej że przeciwko dłużniczce w sposób skuteczny komornik sądowy prowadził od blisko 8 lat postępowanie egzekucyjne.

Wskazać również należy w tym miejscu, że nie każdy upadek tytułu wykonawczego będącego podstawą prowadzenia egzekucji oznaczać musi automatycznie fakt niecelowości wszczęcia egzekucji.

Utrata mocy tytułu wykonawczego może oczywiście stanowić podstawę do uznania, że koszty egzekucji winny obciążać wierzyciela. Jednak istotnym w zakresie czynnikami jest element zawinienia po stronie wierzyciela polegający np. na braku należytej staranności w ustaleniu aktualnych danych adresowych pozwanego. I tak, w ocenie Sądu, w niniejszej sprawie wierzycielowi (powodowi) nie można poczynić żadnego zarzutu w tym zakresie, a przynajmniej pełnomocnikowi dłużniczki okoliczności takich nie udało się wykazać.

W uzasadnieniu uchwały z dnia 8 marca 2013 r. III CZP 109/12 Sąd Najwyższy wskazał, wypowiadając się w przedmiocie zastosowania art. 49 ust. 4 u.k.s.e. w przypadku utraty mocy nakazu zapłaty, że sama utrata jego mocy nie jest okolicznością przesądzającą o tym, że egzekucja została wszczęta przez wierzyciela niecelowo. W takim przypadku, istotnymi okolicznościami pozwalającymi ocenić celowość wszczęcia postępowania egzekucyjnego mogą być natomiast ocenione ad casum – konkretne, rzeczywiste okoliczności, które doprowadziły do upadku mocy nakazu zapłaty, o ile zdoła je wykazać dłużnik w skardze na czynności komornika. Jeżeli podstawą wszczęcia egzekucji był nakaz zapłaty, który utracił moc po wszczęciu egzekucji dla oceny ewentualnej niecelowości wszczęcia postępowania egzekucyjnego istotne jest, czy wierzyciel wszczął egzekucję nie wiedząc o przyczynach, które doprowadziły do późniejszej utraty mocy nakazu zapłaty np. obiektywnej przeszkodzie, która uniemożliwiła dłużnikowi (pозwanemu) złożenie w terminie sprzeciwu (o chorobie pozwanego, jego nieobecności w miejscu zamieszkania) albo wadliwości

w doręczeniu nakazu zapłaty pozwanemu. W stanie faktycznym zaistniałym w przedmiotowej sprawie okoliczności takie nie występowały.

Za prawidłowe wobec w/w ustaleń uznać należało więc działanie komornika sądowego i podjętą przez niego decyzję merytoryczną w przedmiocie obciążenia dłużniczki kosztami postępowania egzekucyjnego. Zasadę rozstrzygania o tych kosztach statuuje bowiem art. 770 k.p.c., który został zastosowany w przedmiotowej sprawie prawidłowo. Wobec braku możliwości postawienia wierzycielowi zarzutu w zakresie wskazania nieprawidłowego adresu zamieszkania dłużniczki (pозwanej), brak jest podstaw prawnych do odstąpienia od generalnej zasady rządzącej orzekaniem o kosztach postępowania egzekucyjnego, zgodnie z którą koszty te ponosi dłużnik. Tym samym brak było również podstaw do przyznania na rzecz dłużniczki zwrotu kosztów zastępstwa prawnego w egzekucji.

W obecnej sytuacji dłużnikowi może jedynie przysługiwać roszczenie odszkodowawcze.

W związku z powyższym, na podstawie art. 767 3a k.p.c. Sąd utrzymał w mocy zaskarżone postanowienie referendarza sądowego.

Zarządzenie:

odpis postanowienia z uzasadnieniem doręczyć pełnomocnikowi skarżącej – bez pouczenia.